

[Ivar Nørgaard]

acceptere en regeringskonference, der starter med at opstille et så snævert mandat, at man udelukker os fra at stille de emner op som dagsorden.

Men det er klart, at jeg mener, det er for firkantet, og jeg mener heller ikke, det er praktisk, hvis man siger, at det er en betingelse for, at vi deltager i regeringskonferencen, for vi vil jo sætte os uden for overhovedet at få noget frem, hvis vi ikke deltager i den regeringskonference. Det vil være u hensigtsmæssigt, at Danmark hopper af og slet ikke deltager i en regeringskonference med alle de andre lande. Selv England kunne tænke sig at deltage, selv om de er uenige i alle disse indholdsmæssige spørgsmål i forbindelse med anden og tredje fase.

Men det er altså den regerings opgave at behandle dette emne, og det er klart, at man jo også har det gode kort på hånden, at den samme regering så vil sige, at man i Danmark selvfølgelig ikke kan få flertal for traktatændringer, som ikke har disse spørgsmål med, og det er jo et stærkt kort på hånden, fordi det skal vedtages med enstemmighed.

Bjørn Elmquist (V):

Fuldstændig som under markedsdebatten i maj måned er vi nu nået til det stade i debatten, hvor vi skal have fortolket dagsordenen, og det er også meget forståeligt, og det overrasker mig på ingen måde heller, at det er SF, som har så travlt med det, og at man kaster sig over de punkter i dagsordenen, som det er sket.

Et af de punkter, som jeg synes det kunne være meget interessant at fordybe sig i, hvad jeg nu ikke agter at gøre ret meget, er det sidste af punkterne: mulighed for fastsættelse af mindstekrav på miljø- og arbejdsmarkedsområdet ved flertalsafgørelse. Det er interessant, at SF ikke rigtig har afprøvet Socialdemokratiets fortolkning på disse områder, for så vidt jeg kan se, er det dér, man måske ad åre, hvis man når så vidt, som man umiddelbart kunne lægge i ordene, kunne forestille sig helt nye suverænitetssafgivelser, og derfor er grundlovens § 20 bragt ind i billedet.

Det er jo også interessant, at det kommer fra Socialdemokratiet, at de vil have arbejdsmarkedsområdet med – hvor langt rækker det? Rækker det til den negative organisationsfrihed, rækker det til forhandlinger på arbejdsmarkede om overenskomsterne? Så der er nok at grave sig ned i.

Jeg vil gerne lige vende tilbage til det, hr. Ivar Nørgaard sagde for et øjeblik siden. I de allerførste ord står der, at Folketinget »opfordrer« regeringen. Der står ikke, at man »pålægger« regeringen. Men vi er jo et ganske stort flertal, som vil støtte denne dagsorden, og dermed synes jeg i og for sig også, det bliver mindre interessant at se, hvad det er, man prøver på eventuelt at tvinge regeringen til. For når regeringspartierne også stemmer for dagsordenen og har talt så varmt for den, må det jo være, fordi man agter at leve loyalt op til den og har sin egen selvstændige interesse i at gøre det.

Der er en meget interessant diskussion, mener hr. Gade i hvert fald, om, hvor langt man vil kunne gå på sådan en regeringskonference, om der uden videre kan siges ja til at gå over i en fase 2. Som jeg læser ordlyden ». . . et stærkere økonomisk og valutarisk samarbejde« på basis af, at der allerede er truffet beslutning om, at første fase træder i kraft til juli, er det altså mere end det, vi skal arbejde for, og det synes jeg også er ganske fornuftigt.

Jeg synes, dagens debat har været stilfærdig. Der har været et par forsøg på at bringe en lidt mere hidsig diskussion ind i det, og på ingen måde overraskende er det SF, der har gjort det. Ligesom hr. Flemming Hansen sagde for et øjeblik siden, tror også jeg, at det vil stå lysende klart efter denne debat, at SF så småt er ved at blive isoleret i den danske markedsdebat. Der har været tiltag også i partiet og blandt partiets medlemmer af Europa-Parlamentet til at placere sig noget mere centralt i den europæiske debat, og vi kan jo nu se, at Den Danske Folkebevægelse mod EF har opgivet tanken om udmeldelse, og det er dog, når man tænker tilbage på 1971, 1972 og 1973, noget af et skridt at tage. Jeg har da også fornemmet i de senere år, at SF har ganske væsentlige overvejelser om at melde sig ind i debatten om EF på en anden og mere konstruktiv måde, f.eks. med bud på, om det er en god idé at gå ind i miljø- og arbejdsområdet med flertalsafgørelser i EF, sådan som Socialdemokratiet foreslår i deres dagsorden her.

(Kort bemærkning).

Ivar Nørgaard (S):

Det er en selvfølge, at en kommende socialdemokratisk regering vil følge en opfordring fra et flertal i dette Folketing og altså også opfatte det som et pålæg. Det havde jeg faktisk og-